

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. № 93.

Tiende Session.

45de Møde.

Mandagen den 14de Decbr.

(Fortsat.)

Lovforslaget i sin Heelhed fattes derpaa under Forhandling.

Ordføreren: Det vil af Betænkningen sees, at der af Udvalget ved hele dets Arbeide har været taget et ganske væsentligt Hensyn til ikke at udsætte Sagen paa de Stadier, den efter de foregaaende Rettelser endnu har at gennemgaae, for nogen Fare, idet Udvalget eenstemmigt har været af den Formening, at der gjennem denne Lov vilde tilflyde Danmark et saa stort og vigtigt Gode, at selv mindre Feil ved den maatte kunne oversees. Jeg har imidlertid den Overbeviisning, at det ogsaa i det andet Thing vil blive erkjendt, at Loven ved de Forandringer, der med en saa stor Varsomhed ere foretagne, vil have vundet, og at det er i det andet Things egen Aand og stemmende med dets eget Ønske, at de ere blevne foretagne. Jeg skal derfor udtale, at vi Alle vistnok nu kunne stride til for vort Vedkommende at give Sagen vor Stemme med den fulde Fortrøstning, at den om kort Tid vil blive til Lov og vil blive til Gæder for den Regjering, der har forelagt samme, og til Glæde for den Rigsdag, som dertil har medvirket.

Wulff: Jeg maa protestere imod den ærede Ordførers sidste Udtalelse, at det er eenstemmigt, at Udvalget skulde være af den Overbeviisning, at der ved denne Lov skulde tilflyde

Danmark et saa stort Gode. En høttæret Minister udtalte sidst her i en anden Sag, at man maatte gribe Sagen an med Lempe, og at man maatte forlange først Noget og siden Mere. Jeg skulde meget have ønsket, at man vilde have gjort dette i denne Sag, og lidt efter lidt have løst de Bænd, der hvile paa Haandværksdrift og Handel, istedetfor at man 1862 giver saagodtsom Alt frit. Jeg har altid hylbet Friheden, men, hvor det angaaer saa mange Tusinders Vel, forlanger jeg man skal gaae gradvís frem. Den Anskuelse, jeg her udtaler, har jeg altid havt, og det gjør mig derfor ondt, at Loven er fremkommen i den nuværende Form, da den voldsomt vil gribe ind i alle Næringsdrivendes Bee og Vel. Man er endogsaa gaaet videre end det Lovforslag, som den ærede Minister oprindelig fremlagde. Jeg har ikke kunnet lade mig overbevise ved de mange udmærkede Foredrag, der ere holdte i denne Sag, om det Modsatte. Jeg sætter min Erfaring og praktiske Sands imod de Lærdes Theorier. Det skulde meget glæde mig, om disse maatte vinde Seier, og at jeg maatte feile i mine Anskuelser; men jeg vil kun fremsætte det Spørgsmaal: Hvem skal i det modsatte Tilfælde erstatte de Tusinders Næringsløshed, som mulig vil blive en Følge af denne Lov? Hvem vil i saa Tilfælde blive Prøvekludene for disse Theorier? Jeg skal derfor stemme imod Loven.

Ordføreren: Jeg skulde sandelig være den Sidste, der skulde give Exemplet paa her i Thinget at referere, hvad der er passeret i Udvalget. Min Uttring om Udvalgets Enighed var imidlertid fuldstændig correct, og jeg skal til Hjemmet derfor henvise til Betænkning